

SZÉPIRODALOM

BODNÁR SZILÁRD

Szerelem

(Részlet a Fakönyvből)

A szerelmet nem ismerem. S mégis szerfelett szeretem. Nem hiszem, hogy ezt a Szerelem tudja, mégis érezhet irántam valamit, mert szüntelenül keresi a társaságomat. Néha. Mindig. Külön. Különben egyek vagyunk. Nemcsak itt-hon akar engem, hanem egy nagy épületben, a szívében is helyet csinált. Oda-vonzza az érzéseimet. Meg akar felelni nekem, hogy én is megfeleljek neki. Meg akar találni engem. Keres. Ha nem talál, mobilon hív. Vagy szól a portásnak, hogy találjon meg. Betegnek is gondolhatnám, de megsúgta, hogy ez bizony a szerelem egészséges jele. Van belátástudata.

Egyszer megtörtént, Pati, hogy az egész épületet végigjárta miattam. És majdnem meg is talált, de aztán mégsem, pedig én ott voltam. Bújócskázunk egész életünkben, mert a Szerelemnek is van élete, ezt hívja szerelmi életnek este hozzám bújva. A Szerelem olyan mennyország, amely nincs is, meg van is. Azonban nekem mégsem idegen. Láttam embereket örömmel, szerelemmel szeretni egymást. Boldogság volt látni az arcukat. Tényleg. Megfigyeltem őket titokban. Vidám dolog lehet – gondoltam, és bizony volt bennem irigység. Szerelem helyett. Mindig hagytam, hogy örüljön a Szerelem. Udvarias és önzetlen voltam vele szemben. Lemondóan félreálltam mások szerelme elől, hadd arassanak gyerekeknek mesélhető dicsőségeket a szerelmükről (akkor apa meg anya így találkozott). Ilyenkor dagadó mellet, büszkén éreztem, hozzá tudtam tenni valamit a nemzet vagy a szerelmes világ összboldogságához, a szerelem ugyanis határok nélkül való.

Bevallom neked, Pati, néha rám tör a vágy, hogy egyszer én is megkísértssem a szerelmet. Csak még várok egy kicsit. Egyedül nem megy. Mert nem jön. Nem hiányzik, mert már mintha nem ismerném. Talán ezt az erőt csodálja bennem a Szerelem, amikor a szája sarkában nevet. A türelmemet. A türelmetlenségemet. Az akaraterőmet. A gyengeségemet. A tudatlanságomat. A kitartásomat. Ezt mind kineveti, mert tudja, hogy majd jön, és akkor végleg legyőz. Mert tudja, hogy várom.

Gyanítom, a szerelem nem tesz szabaddá. Azt hiszi, rabul kell ejtenie. Áldozatot lát bennem. Meg akar szerezni magának. Ezért félek tőle. Egy életre bevonz. És akkor nincs menekvés. Meg akar enni, mint egy sajtot. Más szögből nézve azt akarja, az unalomig velem legyek az életem végéig. Én az övé lennék, ő meg az enyém. Nem akarom kisajátítani magamnak. Ha meg elveszteném, fájna a hiánya. Láttam már, hogy az emberek sírtak, amikor elhagyták őket. Egyszer engem is elhagyott. Akkor lettem segédmunkás a betonüzemben (nem szerelemből). A Szerelem elment nyaralni egy kölcsöncsónakkal.

Csónakos Szerelem volt, míg én betonoztam. Ám hiába hajózott el, visszatért. Mindig is úgy gondolta, hogy találkozunk kell, ha eljön az ideje. Arra gondolok, hogy a Szerelem engem várnak néz. Várja, hogy találkozzunk. Állandóan el akar foglalni, ezért harcban állunk. Azt is hiheti, hogy korallzátony vagyok (vagy lepényhal), mert rám akar telepedni. Szóval így vagyunk egymással. Az fog győzni, aki türelmesebb lesz. Legalábbis ezt súgta szerelemcsütörtökön este, amikor rekedtes hangon, izgatottan felhívott – engem is, magát is meglepve.

A Szerelmet, Pati, (azt hiszem) az egyetemen láttam először hosszú hajjal. Egy buliban előttem ült, és ekkor vettem észre szűk farmeros popsiját látva, hogy ő a Szerelem. Az arca fedve volt, mert még nem jött el az ideje, hogy megtalálja. Tudtam, hogy ő kell nekem, mégis elmenekültem. Távozott, én meg fellélegezve örvendeztem.

Amikor egyszer a könyvtár olvasótermében visszasétáltam a helyemre, ott ült rövid hajával az asztalomnál, és sötétszürke nadrágkosztümöt viselt. A Szerelem. Keresett. Láttam, hogy keres. Amikor azt mondtam neki, hogy: Halló, itt vagyok!, megtalált. Kinevetett.

Nem engem keres. Jaj, dehogy! – mondta legyintő szívével; csak a szerelmet keresi. Aztán megkérdezte tőlem, hogy láttam-e már a szerelmét, pontosabban a Szerelmet, mert olyan régóta üldözi, hogy azt el sem hiszem. Mert kell neki, hadarta lelkesen. Szüksége van rá. Nem élhet nélküle, mert ő a Szerelem. Megkérdezte tőlem, tudom-e, látom-e ezt.

Én még ilyen jelenséget sose láttam. Kevés vagyok neki – súgta, mint ahogy kevés neki néhány boldog perc. Neki évek kellene, hosszú, boldog évek. Egy egész élet. De ne csüggedjek! Csak most vagyok még kevés. Tulajdonképpen lehetek én is a Szerelem, mondta ábrándosan hátradőlve, és végigsimított csodásan csillogó barna szemével. De ehhez még fejlődnöm kell nekem, a kisfiúnak. Hogy képes vagyok-e rá, az már nem is érdekli, mondta mosolyogva, ringató hangon, a blúzát igazgatva. Elhittem neki. Azt hittem, ismerem.

De a Szerelem nem mindig mondja azt, amit gondol, néha elvárja, hogy kitalálják a gondolatát. Ilyen. Ma már tudom. Néha senkit sem keres, csak vár, hogy rátaláljanak. Én meg tulajdonképpen azt sem tudtam, keresek-e már. Kérdezgettem a szeretetről, barátságról, hogy melyik fontosabb. Ő meg visszakérdezett, hogy tetszik-e a vörösre lakkozott körme. Nagyon tetszett. Semmi sem tetszett még jobban. De az ellenkezőjét mondtam. Aztán arra kértem, válasszon. Sóhajtott egyet (én is), mert a büfében a franciakrémes mellett döntött. Kávét is kért csokival, mert azt sokra értékeli. Akárcsak engem. (Nem ilyen választásra gondoltam.)

Hiába, mondtam, hogy bennem nincs szerelem, hogy ilyen érzés tán nincs is. Csak szeretet van – feltétlen szeretet. A Szerelem ezt hallva szerencsére ült, csak ezért nem esett össze a lelki földrengéskor. Hát van, mondta, és átnézett rajtam. Majd csak meglelem én is, mondta és sóhajtott. Mennie kell, bizonygatta, mert várja valahol első látásra a Szerelem. Észrevette, hogy még félek tőle.

Nem is tudom, mit akartam. Őt?! Még nem. Először a popsiját vettem észre, vajon honnan voltam olyan biztos benne, hogy a Szerellemmel beszélgetek. Bájosan angyali arcát nem is ismertem. Nem voltam biztos benne, hogy ő al-

szik-e mellettem, az ő haját csókolom-e édes szuszogása közben. De gyengéden cirógattam, hogy fel ne ébresszem a Szerelmet. Vajon tényleg az ő mosolya ölel engem reggel?

Szerettem. Szeretném visszakapni. De ezt csak most tudom, amikor még mindig szeretem. A kételyeim miatt elvesztettem kislányosan őszinte mosolyát, a hangját, a lelkét. Elvesztettem őt, a Szerelem ajándékát. Azt, ahogy a nevemet mondta: „de, Szilárd!” Nem, mégsem vesztettem el belőle semmit, most is itt van velem, mint 15 éven át.

Édes volt kislánynak, édes bakfisnak, édes nagylánynak. Nőnek. Ajándéknak. Szerelemnek. Mindennek született. Anyának is, hiába mondta, hogy még egy Götz-baba sem fér el benne. Talán még nekem is született. De ezt csak akkor tudhatom meg, ha a szerelmének szólít, mondta; és félrehajtotta a nyakendőmet este, mert nem szerette a selyem érintését. Búcsúzóul csak mosolygott, hogy legyünk barátok, ha én is így akarom.

Valahogy elvesztettem a szívem elől. Kereshettem. A barátaim mondták, hogy valaki látta. El is hívott hozzá, de nem ő volt. Szerelem volt, én is láttam, de nem ő. Meséltek róla tovább, hogy itt volt meg ott, talán Angliában, Szentendrén, Budán. De eltűnt, csak híre volt. Azt hittem, végleg elment. A szívemből, a lelkemből egyaránt.

Kerestem tovább vagy nem, nem tudom már; de azt igen, hogy nagyon vártam. Vártam, hogy jöjjön, hogy keressen. Elkaptam tőle a keresés szerelmi betegségét. A Szerelem fertőző személy lehet. De ez mindegy. Csak az a biztos, hogy jó vele, s nem jó nélküle.

Nem sokkal később megéreztem a jelenlétét. Egy márvány lépcsőn ment felfele, úgy, mint aki már kész a szerelemre. Rövid, sötétkék, elegáns szoknyát viselt, hátul vágással. Láttam a szép, harisnyás combját – félig. A többit elképzelttem. Amikor a válla fölött balra fordulva hátranézett, egy pillanatra a fehér blúzon átsejlett melltartó fedte szép, kerek keble. Megkérdezte, hogy én vagyok-e az új fogalmazó. Én voltam. Mint ahogy nemsókára én voltam vele a szaunában, amikor bikinivonalait és szép ívű, izmos combját is megmutatta. Aztán elsietett Szerelemnek lenni.

Az albérelem felől érdeklődött. Nem tolakodó álláspontja szerint, úgy vélte, célszerű lenne, ha mégis hozzáköltöznék. Nem félne az egértől sem, de nekem is jobb lenne így, nyugtatott meg. Ő az ágyat, én az egércsapdát vetem meg naplemente után. Miközben ezt mondta, a kezemet fogta a széles ágyban, az első csípős, novemberi estén. Siófokon. Ha akarom, már ma sem kell hazamennem, súgta. Így maradtam nála 15 évig.

Tudod, Pati, a Szerelemnek mindig igaza van. Ha sehol sincs, majd lesz. Ez Newton legáltalálóbb törvénye, mert a Szerelem ilyen. Nem tudom, keres-e még engem; csak azt tudom, hogy szeretném. Szeretném kiérdemelni. De csak a boldog szerelmet várom, a fájdalmat nem akarom. A szerelmi boldogság fontosabb nekem, mint az, hogy a Szerelem örökre velem legyen. Adni szeretnék neki. Magamat. Azt akarom, hogy elvegyen magának. Gyermekeivel, a felelős, féltő vidámsággal és a pajkos csibészséggel együtt szeretem. Emlékszem rá milyen. Tudom, hogy volt, és azt, hogy van valahol a Szerelem. Tudom azt is, hogy nincs előjele, ha jön. Sem jó, sem rossz. Csak jön. Mindent legyőz, csak a

barátsággal és a szeretettel ne tegye ezt! Úgy jöjjön el, hogy jó legyen mindenkinek! Vagy ne jöjjön!

*

Jegyzetek a Fakönyvhöz

A *Fakönyv* levélregény. Dehogy is ósdi műfaj! Elnyűhetetlen. A blogok és chat-ek világában egyenesen feltámadni látszik. Karinthy szavait még sose értettük ennyire: „Nem mondhatom el senkinek / Elmondom hát mindenkinek.” (*Előszó*) A levélregény természetéből fakad, hogy a fiktív és a dokumentáris összegabalyodik benne. Az olvasó természetéből pedig az, hogy dokumentumként akarja olvasni, mintha egytől-egyig misszilis levelek lennének a „regényben”, mintha postára adták volna őket. Pedig dehogy!

A *Fakönyvből* úgy bomlanak ki a történetek, mint a fa lombjából a levelek, ágak, hajtások, s világ teremődik bennük. Ne higgyük, hogy csak könnyes könyv a *Fakönyv*! Bodnár Szilárdnak istenáldotta humora is van, és meg is csillogtatja. De miért tagadnánk, könnyes is, hiszen tragédiák hívták elő a szerzőből. Ezt a könyvet (amely még kézirat) két halottjának ajánlja a szerző, aki jogász, járásbírósi titkár. Az egyik tragikus körülmények között meghalt orvos bátyja (dr. Bodnár Szabolcs), a másik tragikus hirtelenséggel távozott „csodálatos felesége” (dr. Molnár Julianna). A feleség alakja úgy bukkan fel újra és újra, a levelekben, naplójegyzetekben, short storynak nevezhető rövid történetekben, mint a búvópatak. Maga a Szerelem. Halk szavú volt, filigrán, kislánys alakú, és Julikának becézték. Ez a külső és ez bájos név sehogy sem illett egy büntetőbíróhoz. Pedig az volt, és tehetségesnek mondták. Szakmájában is veszteség a halála. Édesanya is volt, egy kilencéves, szöszeke kisfiút hagyott árván. Ilyenkor akarva-akaratlan Zelk Zoltánt idézi az ember: „Az Isten vétke jóvátehetetlen.” (A hozzá képest fiatalnak számító Nagy László halálakor szakadt ki belőle.) Nem véletlenül arra a levélre esett a választásunk, amelyik a *Szerelem* címet viseli.

A levélregény mindig talányos. Évszázadokra adott töprengenivalót az irodalmároknak az, hogy vajon ki volt a portugál apáca. Hát nem Mariana Alcoforado, ahogy sokáig hitték/hittük, hanem Guilleragues grófja. (*Portugál levelek*, 1669) Bodnár Szilárd levélregényében kevesebb a talány, mint a levélregény nemes őseinél és leszármazottainál (L. Rousseau, Goethe, Fielding, Madame Scvigne, Kármán József és a többiek Ulickajaig), de azért akad. Vajon ki Pati, akinek a boldogságát, boldogtalanságát elmeséli? Lehet képzelte alak, és lehet valóságos is. Ahogy akarjuk. Végül is a szövegen kívül minden „külső”. De inkább mégis az utóbbi. Még azt is sejteni véljük, hogy valaha szép érzelmek fűzték hozzá a szerzőt. Őszintén szólva, nem mindennapi ötlet, hogy neki meséli el, milyen volt szerelmetes asszonya mellett élni – és milyen nélküle. Ez talán eddig még nem is jutott eszébe senkinek.

Új, kaposvári szerző írását mutatjuk be. Fogadják szeretettel!

Komáromi Gabriella